

Corresponsal de Barcelona

Mai no m'hauria imaginat que fos tan grans les repercussions de l'estiu i les vacances en la vida de la ciutat. En la vida parroquial, on em moc i hi treballo, durant els mesos d'estiu pràcticament es pot dir que l'activitat es redueix a la mínima expressió, amb un nombre molt reduït de participants: la majoria dels cristians desapareixen, se'n van a estiuejar o es dediquen a voltar món.

A la Parròquia hi ha activitats que segueixen el ritme del curs escolar, com ara la Catequesi infantil, i, per tant, s'acaben quan arriba el mes de juny. N'hi ha d'altres que no tenen res a veure amb el curs, però és raonable, fins a cert punt, que tinguin un temps de parada. En aquestes activitats s'hi poden encabar les reunions de grup. Però n'hi ha unes que no accepten per cap concepte raonable la disminució a gran escala o la paralització total, si no és per l'absència de la mateixa gent que les protagonitza. En aquesta classe hi entren: la celebració dominical de l'Eucaristia, l'administració dels Sagraments, algunes reunions esporàdiques, el despatx, i el tracte normal amb la gent per qualsevol qüestió.

Doncs bé, aquesta tercera classe d'activitats durant l'estiu arriba a una disminució molt gran i en algunes es paralitza i tot. Per exemple, les Misses. D'entrada a totes les Parròquies de la ciutat es suprimeixen Misses en aquest temps. A St. Isidor en suprimim dues. Però no és aquesta solament la realitat, sinó que totes les altres Misses disminueixen el 50 % en l'assistència; de tal manera que algunes, que no es suprimeixen però que no hi ve massa gent de sempre, en aquest temps fan pena de veure (perquè els pocs que són es posen tots escampats, com un camp mal sembrat). En l'administració dels Sagraments passa igual. Concretament del Baptisme, en tot el mes d'agost no n'hem fet cap celebració; i això que durant l'any cada diumenge n'hi ha.

Quant a reunions esporàdiques o el tracte normal amb la gent per qualsevol qüestió, és totalment impossible de poder-ho fer. La majoria de catequistes, per exemple, en tot l'estiu

que no s'han vist; persones que tenen certa inquietud, amb les quals parles i pots anar fent-te una idea de la realitat de la Parròquia i de les possibilitats en el futur, quan ve aquest temps se'n van a canviar d'aires i has de deixar aquest tracte per més endavant. El despatx és potser de les activitats que no sent tant aquesta realitat de l'estiu, perquè els que més hi passen són els que menys poden disfrutar de vacances.

Dels feligresos només resten a la ciutat les famílies econòmicament dèbils, que sortosament cada dia són menys, i les persones grans que no tenen ningú que els porti a estiuejar.

Un dia, parlant amb un capellà que ja fa temps que viu a Barcelona, em deia mig en broma i mig seriosament: com que cada dia hi ha més gent que marxa, arribarà que els mossens de íes parròquies de la ciutat es posaran d'acord per arxiprestats, o barris, i, tancant temporalment les esglésies, reduïran el nombre dels llocs de culte, a fi que els pocs cristians que quedin s'apleguin més. És a dir, en cada arxiprestat, o barri, hi hauria una o dues esglésies tancades i els cristians que freqüenten aquelles esglésies, haurien d'anar a les que estarien obertes, i d'aquesta manera farien que les celebracions de l'Eucaristia fossin més complertes. Aquestes esglésies tancades no sempre serien les mateixes, sinó que unes setmanes ho serien unes, les següents unes altres... i així hi passarien totes.

Jo no sé si això arribarà a ser veritat algun dia; és una mica utòpic per ara i, malgrat l'èxode estival, encara queda gent a la ciutat i hem de procurar pels pobres que sempre els toca rebre. Però que la vida parroquial disminueix molt i que no cal escarrassar-se per fer coses durant l'estiu, és ben cert. És una realitat actual de la ciutat.

Aquell capellà, del qual parlava més amunt, també em deia que arribarà que els capellans de la ciutat se'n aniran a viure als pobles durant el temps d'estiueig per a ajudar llurs companys en el ministeri. Alguns que no estan a cap Parròquia ja ho fan.

JAUME ABRIL

És molt freqüent, per influència del castellà, no saber exactament quan ens cal utilitzar el verb **ésser** o bé el verb **estar**. Ens limitem, sovintment, a fer-ne la traducció literal, i, naturalment, la vessem.

Remarquem, avui, doncs, que el verb castellà **estar**, acompanyat d'una designació de lloc, cal que sigui traduït pel verb català **ésser**: Així, si volem traduir la frase **A las diez estaremos en el teatro**, direm o escriurem en català, **a les deu serem al teatre**. Si volem traduir, **¿Dónde está tu hijo?**, en català direm, **on és el teu fill?**

Fixem-nos, doncs, que el verb castellà **estar** amb una designació de lloc, significa en català **residir, habitar, fer estada**. Quan diem o escrivim, **el meu oncle està al carrer Girona**, volem dir que **hi viu**. En canvi, si diem, **el meu oncle és al carrer Girona**, volem fer entendre que **s'hi troba accidentalment, de pas**, que el carrer Girona no és la seva residència habitual.

No ens cansarem, per tant, de repetir que aquests verbs, **ésser** i **estar**, quan van acompanyats d'una determinació de lloc, tenen dues significacions ben diferents.

Insistim: si diem que quan succeï un fet els nostres pares **eren** a casa d'un germà nostre, volem expressar que llavors **s'hi trobaven**. Però si diem que els nostres pares **estaven** a casa del nostre germà, volem manifestar que llavors **hi vivien**.

Com té escrit, amb molta gràcia, el gran mestre Fabra, en català és possible sentir el següent diàleg:

—El senyor X?

—No hi és.

—No està aquí?

—Sí, està aquí; però ara no hi és.

Fins un altre dia. Gràcies per la vostra atenció.

M.

TALLER DE LAMPISTERIA
Y ELECTRICIDAD

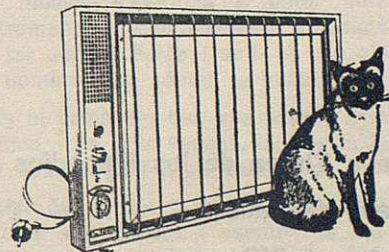
Isidro Casals

Exposición y venta de toda clase de aparatos electrodomésticos

Neveras Lavadoras Cocinas
Objetos regalo Listas de boda

El Rieral - Teléfono 45
SANTA EULALIA DE RONSANA

Vendedor
Oficial de

sol-Thermic sa

Como el calor del Sol